

Ο Αμπντέλ και η οικογένειά του

12/4/2017

Ήταν πολύ δύσκολο ταξίδι. Φύγαμε από το Χαλέπι λόγω του πολέμου. Είναι κακό πράγμα ο πόλεμος, έχει θάνατο, φόβο, μιζέρια. Ήθελαν να με στρατολογήσουν στον καθεστωτικό στρατό κι έτσι πήραμε την απόφαση να φύγουμε. Δεν ήθελα να βουτήξω τα χέρια μου στο αίμα, να σκοτώσω άνθρωπο. Δεν μπορούσαν με υποχρεώσουν να το κάνω αυτό.

Όταν ζούσαμε στη Συρία, πριν από τον πόλεμο, είχα καλή δουλειά. Ήμουν ειδικευμένος εργάτης, έφτιαχνα γυψοσανίδες, περνούσα ηλεκτρικά. Συνήθως δούλευα σε επιχειρήσεις, ξενοδοχεία αλλά και σπίτια, βίλες. Η Αμίνα, η σύζυγός μου, είχε αφοσιωθεί στην ανατροφή των παιδιών μας. Ήταν το ταξίδι του θανάτου, έτσι το λέμε μεταξύ μας. Ούτως ή άλλως, αν μέναμε στη Συρία θα πεθαίναμε. Έτσι, το ρισκάραμε, ή θα επιβιώναμε ή θα χανόμασταν. Πήρα ένα μεγάλο ρίσκο, όχι μόνο για μένα, αλλά για τη γυναίκα και τα παιδιά μου. Όμως, αν τα καταφέραμε, θα είχαμε κερδίσει τη ζωή μακριά από τον πόλεμο. Για μας, πάντα θα είναι το ταξίδι του θανάτου.

Αφού περάσαμε από την Τουρκία στην Ελλάδα, με βάρκα όπως όλοι, ήρθε το επόμενο δύσκολο ταξίδι, αυτή τη φορά από καταυλισμό σε

καταυλισμό. Από τη Λέσβο πήγαμε στην Καβάλα, μετά στο Χέρσο, από εκεί στην Κατερίνη, μετά στη Θεσσαλονίκη και τέλος στην Αθήνα. Ζήσαμε πράγματα δύσκολα αλλά και πράγματα ωραία. Είδαμε όμορφα μέρη, όπως το κακό ήταν όταν είχε άσχημο καιρό, όταν έβρεχε, όταν έκανε κρύο ή ακόμα κι όταν είχε δυνατό ήλιο. Παρόλα αυτά, μέσα στις τόσες δυσκολίες, βρισκόμασταν πάντα ανάμεσα σε πολύ καλούς ανθρώπους, που μας βοήθησαν και δεν θα τους ξεχάσουμε ποτέ.

Η Αμίνα, στο μεταξύ, είχε μείνει έγκυος. Βέβαια, αφού γεννήθηκε η μικρούλα μας, η Ίσρα, ηρεμήσαμε αρκετά, είναι έξι μηνών. Δεν μπορώ να περιγράψω πώς νιώθω που πηγαίνουμε στη Γαλλία, είμαστε πάρα πολύ χαρούμενοι, θα ξεκινήσουμε από την αρχή, θα βρούμε μια σταθερότητα. Θα ζούμε όπως παλιά, μπορεί και καλύτερα. Δεν ξέρω ακόμα σε ποια πόλη θα πάμε αλλά ονειρεύομαι να μας στείλουν στη Νίκαια, θα μου άρεσε πάρα πολύ. Είμαι σίγουρος ότι μας περιμένει μια καινούργια ζωή, θα πάνε τα παιδιά μας στο σχολείο, που είναι και το κυριότερο για αυτά. Μακάρι να αγαπήσουμε τη Γαλλία και η Γαλλία να μας αγαπήσει. Έχουμε ξεκινήσει ήδη μαθήματα γαλλικών, όχι μόνο με τη βοήθεια του ΔΟΜ και της γαλλικής πρεσβείας, αλλά και μόνοι μας, χάρη σε μαθήματα μέσω ίντερνετ. Στη Γαλλία, θα προσπαθήσουμε να αφήσουμε πίσω όσα περάσαμε, ήδη προσπαθούμε να βοηθήσουμε τα παιδιά να ξεχάσουν. Δεν θέλουμε ούτε να μιλάνε γι' αυτό ούτε να ξανανιώσουν κάτι τέτοιο. Εμείς οι δυο δεν πρόκειται να ξεχάσουμε, δεν ξεχνιέται αυτό το πράγμα. Ήταν αφόρητη αυτή η ζωή. Όμως, τα παιδιά είναι μικρά, ίσως να μην θυμούνται τίποτα, εντέλει.